

have Indflydelse paa Valget af Formand, og vi have, saa vidt jeg kan stonne, strakt os temmelig vidt, idet vi ere gaaede dertil, at Formanden skal vælges af Bisidderne, som igen ere valgte af Arbejdere og Arbejdsgivere, men med det Forbehold, at hans Valg skal stadfæstes af Justitsministeren. Vi have troet ved at strække os saa vidt, at der kunde opnaas Enighed derom, og at den højtærede Justitsminister ikke vilde nære nogen Betænkelse ved at gaa ind paa Forslaget i den Form. Men ikke desto mindre har det jo vist sig, at vi ikke i Udvalget have kunnet samle et Flertal om det, og den højtærede Minister har heller ikke villet give det sin Tilslutning, hvad jeg naturligvis meget beklager. Jeg havde gerne set det, og naar man ser hen til, hvorledes Arbejdsretterne ere ordnede i Frankrig, hvor Arbejderne det ene Aar og Arbejdsgiverne det andet vælge Formanden, skulde man synes, at man her kunde have enedes om, at naar der er et Flertal blandt Bisidderne, der ere bleven enige om en Formand, vælges han, dog under Justitsministerens Approbation. Jeg ser mig ikke i Stand til at forstaa, hvad der kunde være i Vejen derfor. Det vil jo dog altid ligge i Ministerens Haand at nægte sin Stadfæstelse. Jeg skal meget villig indrømme, at det er ikke nogen rar Situation for en Justitsminister, at han maaste gentagne Gange kan komme til at nægte en saadan Stadfæstelse; men jeg tror heller ikke, at Ministeren ret ofte vil komme i denne Situation. Det maatte nemlig absolut være en Opgave for de forskellige Bisiddere at blive enige om en Mand, hvis Valg de kunde tænke sig, vilde blive approberet af Justitsministeren. Det kan jo være, at der i Dag kan fremkomme Motiveringer og Udtalelser mod denne vor Ændring, som ikke endnu ere fremkomne, men jeg har, som sagt, endnu ikke hørt nogen vægtig Grund derimod, men kun dette, at Justitsministeren kunde blive saaledes stillet, at han atter og atter kom til at kassere Valget. Der er dog ogsaa blevet gjort en anden Indvending gældende, nemlig den, at man ikke burde lade et saadant Valg være endelig afhængigt af en Lodtrækning. Jeg indrømmer, at det ikke ser godt ud, og at det ikke burde være saa; man har ogsaa søgt at komme udenom det, men det kan man ikke, og jeg ser heller ikke nogen egentlig Fare derved; thi hvis Arbejdsgivere og Arbejdere som Bisiddere i Retten hver for sig holde fast paa en bestemt Mand, kan man være aldeles overbevist om, at hvilken af Parterne det end er, der holder fast paa en saadan

Mand, maa han sikkert have Kvalifikationer, som dog tale noget for, at han kan beklæde denne Post. Lad os dog ikke tro, at Bisidderne skulde blive saadanne Foll, at de ville fremstille en Mand, som ikke var i Besiddelse af Kvalifikationer i den nævnte Retning. Jeg tror derfor, det meget sjældent vil komme til Lodtrækning, idet Bisidderne paa begge Sider ville vide, at hvis de ikke kunne enes om en Mand, vil det medføre Lodtrækning, hvad der heller ikke vil være behageligt for dem. Jeg tror derfor, at det meget sjældent eller aldrig vil komme til Lodtrækning, og denne Indvending har derfor efter min Opfattelse ikke videre Betydning. Uagtet vi ikke have kunnet opnaa Flertal for vort Standpunkt, have vi dog ment som Mindretal at maatte præcisere det og henstille til ærede Medlemmer og Tinget at tage Sagen under Overvejelse. Det kunde dog være muligt, at vi kunde faa den tilfattede Tilslutning i Tinget, som vi ikke have kunnet opnaa i Udvalget. Skulde vi ikke faa den, vil jeg selvfølgelig beklage det, men jeg vil dog haabe, at efter at denne ny Retsinstitution i nogen Tid har været prøvet her i Landet, vil man alligevel kunne naa derhen, og naar jeg udtaler mig saaledes, har jeg for øvrigt haft den Betragtning for Dje ved hele det foreliggende Lovforslag, at jeg har været meget tilhøjellig til at være med til Lempelser paa forskellige Omraader, idet jeg godt ser Vanskelighederne ved at prøve en saadan ny Retsinstitution. Jeg tror derfor, at man bør prøve sig frem, og jeg tror, at hvis man i det hele taget griber Sagen fornuftig an, vil den faa en ganske overordentlig stor social Betydning og vil navnlig bidrage til, om jeg saa maa sige, at udbjævne den Røst, de uheldige Forhold, der eksistere mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, have fremfaldt. Jeg tror, den vil bidrage til at tilvejebringe en bedre Forstaaelse og da særlig den Forstaaelse, at Arbejdere og Arbejdsgivere i Virkeligheden ikke ere to Parter med helt modsatte Interesser, men hvis de ville deres Fags og deres Stands Vel, maa de komme til at se paa hinanden paa en anden Maade, end de have gjort til Dato. Jeg tror virkelig, at denne Lov vil kunne bidrage ikke saa ganske lidt dertil, naar den bliver anvendt fornuftig og faar den Tilslutning fra Parterne, som er nødvendig, og som jeg gerne har været med til at lægge mit lille Lod i Vægtstaaen for.

Jeg skal endnu kun gøre en Bemærkning til et andet æret Mindretal, der ikke med Hensyn til Valgbarheden er gaaet med til at forandre 2 Aar til 1 Aar. Det forunder mig, at Mindretallet har kunnet tage